

1

Melounů, slunečnic směs,
celičké kaskády chmele,
na pravo bukový les,
ostružin bludiště ztmělé.

2

je slyšet vůni stůně růže
a vítr usnul znaven v seně
měsíček jako malé slůně
po nebi chodí obráceně

3

okolo kulatého stolu
v domě kde nikdo nebydlí
do smrti budou sedět spolu
bez oken slov a bez židlí

4

je v andách velký bílý lom
a na dně lomu bílé lamy
a bílý klavír rozlámaný
a do klavíru bije hrom

5

Srdce mé stále po lásce prahne,
nikomu však již nevěřím.
Když někdo ke mně ruce své vztáhne,
ustoupím bojácně ke dveřím.

6

V tom křik jiný: Na tvém plátně.
ať se zjeví mistr Jan,
jehož mocným vlivem byl nám
Kutnohorský dekret dán!
Hluk a jásot, číše znějí,
nadšením se nadra chvějí:
Dlouho živ a zdrav nám buď!
Hrůzy Říma, hrůzy pekla
přemoh on a jím zas vtekla
otců síla v chabou hrud'

7

Zámek je úzký a hrozivý,
nestvůrné jakési rysy —
drahému pánu jej stavěli
oddaní sedláci kdysi.

8

Vyběhla bříza bělička
jak ze stáda ta kozička,
vyběhla z lesa na pokraj,
že prý už táhne jara báj.

9

Vyběhla jako panenka,
tak hebká a tak do tenka,
že až to lesem projelo
a vše se touhou zachvělo.

Jaro k nám již přiletělo z ráje,
ztál již z řeky led a z hory sních;
vlažným dechem v zkřehlé život háje
dmýchá plaše zimu jarní jih.

10

Počestné dámy tři parkem jdou,
rozmluva líně se vlekla.
Vše, co jsem zažila před svatbou,
já, prosím, mužovi řekla.

11

Červánek zhas a vane chlad
a čas je jít a čas je spat
ať jde kdo nerad, nebo rád.

12

Venku už se stmívá
maminka si zpívá
navlékajíc nit.
Snad se jí chce spát,
musí spravovati,
musí, musí šít.

13

Beránek přiběhne ve chvílce,
bude mít růžové stužky,
až budeš usínat v postýlce,
chytneš ho za jeho růžky.

14

Vesele zpívejte,
kohouti,
ať se mé srdéčko
nermoutí.

Zpívejte, kohouti,
už je den,
zaprahmem koníčky,
pojedem.

15

A že ten pramen vlasů jejích, ví-li,
jak skvoštu střežím vzácné, drahocenné?
Ach, zda ta hlava, na které kdys byly,
se na mě vůbec ještě rozpomene?

16

Kantor! Stařík obličej
zlostné malé želvy,
v límci, jenž ho svírá, škrtí,
jako úpis nečistému,
mstí se v chrámě na nevinných

17

Pocit vody.

Smyčka pstruhů,
divčí žíně.

Pocit noci.

Voda křivá
na kopřivách.

18

Z oblohy bílý měsíček,
starobný nebes tatíček,
stříbrné světla pýří
po celém světě šíří.

19

Prach ostrý chudoby jí v tváři krásu šlehal
a řezal do očí a v slzách zánět hasil,
jak samum v závějích se v její cesty sléhal
a ve svých vlnách umdlené jí sklenul asyl.